

Postordningen af 25de December 1694, Art. 9 og Fr. om Befordringsvæsenet af 27de Januar 1804 § 36) ved Lovgivningen saavidt muligt været søgt forebygget, at Posten skulde blive opholdt undervejs paa Grund af tilfældende Uheld i Henseende til Befordringsmidlerne, eller fordi indtræffende Naturbegivenheder lagde Hindringer i veien. En saadan Ret til i slige Tilfælde at fordrø Hjælp hos Reisfærende eller Omboende er fremdeles nødvendig, om den end sjeldnere benyttes, og Forslaget indeholder derfor det Fornødne i saa Henseende.

Den i Slutningen af nærværende Paragraph optagne Bestemmelse, der sigter til at forebygge Ophold under Postens Befordring, er optagen efter Fr. om Befordringsvæsenet af 27de Januar 1804.

ad § 12.

Medens de nu gjældende Portotarter ere spredte paa forskjellige Steder (Postlovene af 1851, 1865 og 1868, Pl. angaaende Tidenders og Tidsskrifters Forsendelse med Posten af 19de Juni 1848 og flere administrative Bestemmelser), indbefatter derimod nærværende Paragraph samtlige Postarter, forsaavidt disse ville være at fastsætte ved Lov (jfr. ovenfor ad § 6).

Ved Tarten for løse almindelige Breve (§ 12 a 1) er det her foreslaaet at høre den ældre Bestemmelse, ifølge hvilken Tarten for contant frankerede Breve eller for Frimærkebreve med Francopaategning var højere end for Frimærkebreve uden saadan Paategning, en Forhøjelse, der nu ikke som i 1851 er nødvendig for at fremme Benyttelsen af Frimærker og, efterhaanden som Francopaategning sjeldnere og sjeldnere anvendes, er bleven uden Betydning i finantfiel Henseende, medens Bestemmelsen dog endnu stadig forvolder adskillige praktiske Ulemper; og i Overensstemmelse med hvad der alt længe har været Tilfældet i Forhold til Udlandet, foreslaaes derfor Tarten sat saaledes, at den kun er højere, naar Forsendelsen er ufrankeret.

Som bekiendt fraveg man alt i 1865 det tidligere Princip for Reguleringen af

Brevarterne, at fastsætte disse til en Betaling pr. Lod. Ved Loven af 26de Sept. 1865 blev Antallet af Vægtprogressionerne indskrænket til tre, og ved Loven af 20de Nov. 1868 blev Antallet yderligere indskrænket, nemlig til 2. Naar man nu i nærværende Udfast har foreslaaet aldeles at opgive ved Tartansættelsen at tage Hensyn til Vægten, saa at selvfølgelig al Afvikelse imellem Enkeltbreve og Dobbeltbreve ophører, da er dette egentlig ikke Andet end en konsekvent Gjennemførelse af det i 1865 hos os indførte Princip. Det maa indrømmes, at Vægten af Brevene ikke har en saa stor Indflydelse paa Udgifterne og Uleiligheden ved Besørgelsen, at deri kan siges at ligge tilstrækkeligt Motiv til at fastsætte, at Tarten for et Brev af $3\frac{1}{5}$ Kvints Vægt skal være netop det Dobbelte af Tarten for et Brev paa 3 Kvint. Hvad den fiskale Side af Sagen angaaer, da var man efterhaanden kommen til den Erkendelse, at Dobbeltbrevene i Virkeligheden ikke forekom saa hyppigt, at den Meerindtægt, der fremkommer ved Dobbeltbrevstarten, androg noget særdeles betydeligt Beløb, og om det end kunde formodes, at Ophævelsen af alt Hensyn til Vægten vilde foranledige, at der hyppigere end ellers vilde blive sendt flere Breve under eet Omflag, saa kunde dette dog ikke betragtes som nogen afgjørende Hindring, navnlig naar der i Lovgivningen kom til at eristere et Forbud mod en slig Forsendelse, saa at denne blev Straf underkastet (jfr. ovenfor ad § 3 a samt ad § 20). Paa den anden Side er det indlysende, hvilket Fordeel det er, navnlig i praktisk Henseende, haade for Publicum og for Postfunctionarerne, naar Brevenes Vægt ikke kommer i Betragtning ved Frigjørelsen eller Portoansættelsen; det er egentlig først da, at Fordelene ved det i 1865 indførte nye Princip ret vise sig. Smidleritid vilde det dog af Hensyn til Postindtægterne have været betænkeligt at opgive Dobbeltbrevsportoen, dersom der ikke samtidig havde frembudt sig en god Anledning til at foretage en anden Forandring med Hensyn til Brevtarten, der vilde give en Meerindtægt. Det er i de nyere med Udlandet afsluttede Postconventioner blevet opstillet som et Princip, at Tarten for ufrankerede Breve skal være det